

SMRT JDE KOLEM

Příběhy Arsèna Lupina

Maurice Leblanc

Splendidum družstvo

SMRT JDE KOLEM

Příběhy Arsèna Lupina

MAURICE LEBLANC

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

SMRT JDE KOLEM

Příběhy Arsèna Lupina

Copyright © Maurice Leblanc, 1907–1939

Cover © Splendidum družstvo, 2024

Translation © Irena Malá, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2024

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-324-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-325-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-326-7 (PDF)

Podle francouzského originálu *Toutes Les Aventures D'Arsène Lupin – La Collection Complète*,
přeložila Irena Malá.

Obsah

Smrt jde kolem
Červený šátek
Pekelná past
Na popud stínů
Případ barona Repsteina
Labutí šíje Edith
Arsène Lupin byl okraden
Manželství Arsèna Lupina
Zatčení Arsèna Lupina

Smrt jde kolem

Když Arsène Lupin obešel zeď obklopující zámek, vrátil se tam, odkud přišel. Ve zdi není žádné porušení. Věděl, že do rozlehlého panství de Maupertuis se dostanete pouze nízkými dveřmi, zevnitř pevně uzamčenými závorou, nebo hlavní bránou, u které je strážnice.

„Dobře,“ řekl Lupin, „budu muset přijmout extrémní opatření.“

Když se dostal do houštin, kde stál jeho motocykl, vytáhl zpod sedla šňůru a zamířil na místo, které si všiml při kontrole. Nacházel se daleko od silnice, na okraji, kde vysoké stromy, které rostly v parku, visely svými větvemi přes zeď.

Lupin přivázal na konec šňůry kámen, hodil ho na silnou větev, ohnul ji k sobě a obkročmo se na ni postavil. Větev se napřímila a zvedla ho ze země. Přelezl zeď, sklouzl po kmeni stromu a tiše přistál v parku.

Byla zima. Přes holé větve bylo vidět malý zámek Maupertuis na návrší. Lupin se ze strachu, že ho někdo uvidí, schoval za skupinu jedlí. Odtud začal dalekohledem zkoumat temnou a ponurou fasádu zámku. Všechna okna byla zastřena roletami. Dům se zdál být neobydlený.

„Sakra,“ zašeptal Lupin, „to není veselý dům.“

Sotva však udeřily tři hodiny, otevřely se dveře do prvního patra a na terase se objevila hubená ženská postava zahalená do černého kabátu.

Asi deset minut se žena procházela po terase. Ptáci se k ní okamžitě slétli a ona jim házela drobky chleba. Poté sešla po schodech na zámecký trávník a vydala se někam neupravenou cestou.

Lupin ji dalekohledem jasně viděl, jak jde k němu. Byla vysoká, blondatá, půvabná a vypadala skoro jako dívka. Za svitu bledého prosincové slunce šla rychle, a protože neměla nic jiného na práci, cestou lámala suché větvičky na keřích. Když urazila téměř dvě třetiny vzdálenosti, která ji dělila od Lupina, ozval se zuřivý štěkot; z psí boudy vyskočila obrovská doga a postavila se na zadní: řetěz mu naštěstí nedovolil vyběhnout. Dívka ustoupila trochu stranou a šla dál, aniž by věnovala velkou pozornost epizodě, která se zjevně opakovala denně. Pes se postavil na zadní nohy, se zuřivým štěkotem se posadil a téměř se dusil v obojku.

Po pár desítkách kroků se dívka otočila a zřejmě ztratila trpělivost a mávla na psa rukou. Pes vzteky vyskočil a najednou se přetrhl řetěz. Dívka vykřikla nepopsatelnou hrůzou. Pes letěl jako šíp a táhl za sebou přetržený řetěz.

Dívka běžela, jak nejrychleji mohla, a zoufale volala o pomoc. Pes ji ale pár skoky dohnal. Vyčerpaná dívka se strachy svalila na zem. Pes už byl nad ní, další vteřinu – a byl by ji začal kousat. Pak se ale ozval výstřel. Pes se převrátil, postavil se, škrábal tlapkami o zem a upadl, vyl v chraplavém, tlumeném vytí, které se postupně změnilo v tupé tiché kňučení. Bylo po něm.

„Je mrtvý,“ řekl Lupin, který přiběhl s připraveným revolverem. Dívka vstala – bledá, stále vystrašená. Překvapeně se podívala na

cizince, který jí právě zachránil život, a zašeptala: „Děkuji. Byla jsem tak vyděšená. Právě včas. Děkuji pane.“

„Dovolte, abych se představil, mademoiselle,“ Lupin si sundal klobouk, „Jean Dobreuil. Ale jen chvíli počkejte, než vám všechno vysvětlím...“ Naklonil se nad psa, prozkoumal přetržený řetěz a zamumlal skrz zuby: „Je to tak. To jsem si myslel. Sakra, mohl bych přijít pozdě.“

Vrátil se k dívce a spěšně promluvil: „Mademoiselle, nemůžeme ztrácet ani minutu. Přišel jsem do vašeho parku poněkud neobvyklým způsobem. Nechci tu být chycen z důvodů, které se vás bezprostředně týkají. Myslíte, že slyšeli výstřel na zámku?“

Zdálo se, že dívka své vzrušení ovládla a odpověděla s rázností, která vypovídala o odvaze: „To si nemyslím.“

„Je váš otec na zámku?“

„Můj otec je nemocný, už několik měsíců nevstal z postele. Jeho ložnice je navíc obrácena na druhou stranu.“

„A sluhové?“

„Všichni také žijí a pracují na druhé straně. Nikdo sem nechodí, jen já sem občas zajdu.“

„Takže je možné, že mě nikdo neviděl, zvlášť když stojíme za stromy.“

„Možná.“

„Mohu s vámi mluvit upřímně?“

„Samozřejmě, ale nerozumím...“

„Teď to pochopíte. Pokud dovolíte, budu stručný. Takže před čtyřmi dny, mademoiselle Jeanne Darcierová.“

„To jsem já,“ přerušila ho dívka s úsměvem.

„Mademoiselle Jeanne Darcierová,“ pokračoval Lupin, „napsala

dopis přítelkyni jménem Marcelina, která žije ve Versailles...”

„Jak to víte?“ podivila se dívka. „Roztrhala jsem dopis, aniž bych ho dokončila.

A útržky hodila na kraj cesty vedoucí k zámku Vendôme.”

„Je to pravda. Šel jsem kolem a sebral ty útržky.”

„Takže jste si ho přečetl,” řekla Jeanne Darcierová poněkud podrážděně.

„Ano, dopustil jsem se této netaktnosti a nelituji toho, protože vás mohu zachránit.”

„Zachránit? Co mi hrozí?”

„Smrt.”

Lupin řekl poslední slovo velmi důrazně. Dívka se otřásla.

„Ale já si nemyslím, že jsem v ohrožení života.”

„Vzpomeňte si, mademoiselle. Když jste na konci října seděla na terase a četla si v obvyklou dobu, spadl kámen z římsy a chybělo pár centimetrů a málem vás zabil.”

„Náhoda,” řekla.

„Jednoho krásného listopadového večera jste se procházela zahradou. Měsíc svítil. Ozval se výstřel a kolem vašeho ucha prosvištěla kulka.”

„V každém případě... Myslela jsem... že myslivci,” tentokrát se dívka zachvěla.

„Konečně minulý týden pod vámi povolil dřevěný most přes řeku v parku dva metry od vodopádu. Jen zázrakem se vám podařilo přidržet se nějakého kořenu.”

„To je všechno pravda,” usmála se Jeanne Darcierová s obtížemi, „ale v tom, co jsem napsala Marcelině, vidím jen řetězec náhod, nehod...”

„Ne a zase ne, mademoiselle. Jedna taková nehoda se může odehrát. Dvě taky, ale vám se nehoda stala třikrát a pokaždé za velmi neobvyklých okolností. Proto jsem si dovolil přijít vám na pomoc. A protože moje pomoc nebude účinná, pokud nezůstane v tajnosti, neváhal jsem se vplížit sem... Přesně včas. Nepřítel znovu ukázal své drápy.“ „Ne, to je nemožné, já tomu nevěřím.“

Lupin zvedl řetěz od psa a ukázal ho dívce.

„Podívejte se na poslední nehodu. Byl bezpochyby poškozen. Jinak by se tak silný řetěz nepřetrhl. Dokonce jsou na něm i viditelné stopy.“

Dívka zbledla; hrůza pokrivila její hezkou tvář.

„Ale kdo mě nenávidí do takové míry? Je to strašné. Nikomu jsem neublížila. A přesto máte pravdu. Navíc...“ dívka ztišila hlas, „navíc se obávám, že stejné nebezpečí hrozí i mému otci.“

„Byl také napaden?“

„Ne, neopouští ložnici. Má nějakou nevysvětlitelnou nemoc! Je úplně vyčerpaný, nemůže ani chodit. Trpí záchvaty dušení, jako by se mu zastavovalo srdce. Bože, jaká hrůza!“

Lupin pocítil obrovskou moc, kterou nad ní v takové chvíli získával, a řekl: „Ničeho se nebojte, mademoiselle. Pokud mě ve všem poslechnete, nepochybuji o úspěchu.“

„Ano, ano, samozřejmě, ale je to všechno tak hrozné...“

„Můžete mi důvěřovat. A rozhodně mě vyslechněte. Potřebuji nějaké informace.“

Lupin se začal vyptávat a dívka spěšně odpovídala.

„Byl tento pes někdy puštěn ze řetězu?“

„Nikdy.“

„Kdo se o něho stará?“

„Hlídač. Jídlo mu nosí vždy večer.“

„On se ho nebojí?“

„Ne, on je jediný, kterého pes snese.“

„Nepodezříváte tohoto muže?“

„Batistu? Ach ne!“

„Koho byste mohla podezřívát?“

„Nikdo mě nenapadá. Sluhové jsou k nám velmi loajální. Mají nás rádi.“

„Máte na zámku přátele?“

„Ne.“

„Ani bratra?“

„Ne.“

„Takže jen váš otec vás může ochránit?“

„Ano, ale řekla jsem vám, v jakém je stavu.“

„Řekla jste mu o pokusech o atentát na vás?“

„Ano, a lituji toho. Náš lékař, mi zakázal ho znepokojovat.“

„A vaše matka?“

„Nepamatuji si ji. Zemřela před šestnácti lety.“

„Kolik vám tehdy bylo?“

„Trochu méně než pět.“

„Bydlela jste tady?“

„Ne, v Paříži. Můj otec koupil tento zámek příští rok.“

„Dobře, mademoiselle, děkuji,“ řekl Lupin poté, co se na několik sekund odmlčel. „Prozatím mi tato informace stačí. A zůstat spolu déle by bylo neprozíravé.“

„Ale hlídač brzy najde psí tělo? A kdo jako psa zabil?“

„Vy, mademoiselle, bránila jste se útoku.“

„Ale já s sebou nenosím zbraně.“

„Nikdo neví, co sebou nosíte,“ odpověděl Lupin s úsměvem. „Prostě jste zastřelila psa a ať si každý myslí, co chce. Hlavní je, že mě nikdo nebude podezírat, když přijdu na zámek.“

„Vy chcete jít na náš zámek?“

„Ještě nevím kdy, ale přijdu. Možná dnes večer. A nic se nebojte, za všechno můžu já.“

Jeanne, dobytá jeho vůlí, důvěrou a upřímností, řekla: „Jsem klidná.“

„Všechno bude v pořádku. Uvidíme se dnes večer, mademoiselle.“

Dívka odešla. Lupin, který ji pozoroval, dokud nezmizela za rohem zámku, zamumlal: „Drahé stvoření! Byla by škoda, kdyby se jí stalo něco zlého. Statečný Arsène je naštěstí ve střehu!“

Nestaral se nijak zvlášť o to, aby ho někdo neviděl, ale stále pozorně naslouchal, obešel všechna zákoutí parku, našel nízké dveře, kterých si všiml zvenčí a vedly do zahrady, stáhl závoru, vzal za klíč a kráčeje podél zdi se dostal ke stromu, po kterém lezl přes zeď. O dvě minuty později už nastupoval na motorku.

Vedle zámku se nacházela vesnice Maupertuis. Lupin se zeptal a zjistil, že doktor Guerou bydlí vedle kostela.

Zavolal, šel na recepci a představil se jako Paul Dobreuil, žijící na Rue Suresne v Paříži, a že jedná jménem kriminální policie; proto vše, o čem mluví, musí zůstat utajeno. Když se z roztrhaného dopisu dozvěděl o incidentech, které ohrožovaly život Jeanne Darcierové, přišel dívce na pomoc.

Doktor Guerou, starý vesnický lékař, Jeannin kmotr, když slyšel Lupinův příběh, okamžitě souhlasil, že incidenty nevyvratitelně svědčí o zlém úmyslu. Nesmírně vzrušený pozval Lupina, aby zůstal na večeři.

Muži si dlouho povídali. Když nastal večer, šli spolu na zámek. Doktor šel do pacientovy ložnice, která se nachází ve druhém patře, a požádal o povolení pozvat jeho mladého kolegu, na kterého plánuje brzy převést svou praxi, protože si přeje odejít do důchodu. Když Lupin vstoupil, uviděl Jeanne Darcierovou sedět u otcova lůžka. Zadržela překvapení a uposlechla lékařova znamení a odešla. Lékařské vyšetření proběhlo za přítomnosti Lupina. Tvář M. Darciera byla vyzáblá utrpením, oči se mu horečně třpytily. V tento den si zvláště stěžoval na své srdce. Poté, co ho lékař vyslechl, začal se pacient s patrnou úzkostí ptát na své zdraví. Zdálo se, že každá odpověď mu přinesla úlevu. Pak začal mluvit o Jeanne, plný přesvědčení, že je podváděn a že se jeho dceři staly další nehody, o kterých nevěděl. Přestože lékař vše popřel, pacient projevil obavy. Chtěl, aby vše bylo oznámeno policii a ta zahájila vyšetřování. Jeho vzrušení začalo pomalu ustupovat a on usnul. Na chodbě zastavil Lupin doktora. „Doktore, co si o tom myslíte? Myslíte si, že nemoc M. Darciera může být způsobena vnější příčinou?“ „Co máte na mysli?“ „No, předpokládejme, že se někdo chce zbavit otce i dcery.“ Zdálo se, že doktora Gerou tento návrh zaskočil. „Vskutku. Jeho nemoc je někdy velmi neobvyklá! Nohy má skoro úplně ochrnuté, ale tohle je poslední fáze...“ Doktor se trochu zamyslel a tiše pokračoval: „Možná jed... Ale jaký? Kromě toho nevidím žádné příznaky otravy. I když, musím přemýšlet... Co to děláte? Co se stalo?“ Když si muži povídali u dveří do malé jídelny ve druhém patře, kde se Jeanne, využívajíc toho, že za jejím otcem přišel doktor, rozhodla

povečeřet. Lupin, který ji pozoroval otevřenými dveřmi, viděl, jak zvedla šálek ke rtům a párkrát usrkla. Bezhlavě se k ní vrhl a chytil ji za ruku.

„Co pijete?“

Překvapená dívka odpověděla: „Čaj. Co se stalo?“

„Proč jste se při pití čaje zamračila?“

„Nevím. Zdálo se mi...“

„Co se vám zdálo?“

„Že je poněkud hořký. Ale asi to je kvůli lékům, které jsem tam dala.“

„Jaký lék?“

„Vždy беру kapky s jídlem. Předepsal jste mi je sám, že, doktore?“

„Ano,“ potvrdil lékař, „ale tento lék je bez chuti. Víte to moc dobře, berete je dva týdny a teprve dnes...“

„To je pravda,“ skočila mu dívka do řeči, „mají nějakou pachuť...“

Och, pálí mě v ústech!“

Doktor Gerou usrkł z jejího šálku, okamžitě si odplivl a zvolal:

„Přesně tak! Nemůže dojít k omylu!“

Lupin si prohlédl lahvičku s lékem a zeptal se: „Kde je tato lahvička přes den?“

Ale dívka nedokázala odpovědět. Zbledla jako smrt, zvedla ruku k hrudi a oči se jí rozšířily; bylo jasné, že má nesnesitelné bolesti.

„Cítím se špatně,“ sotva tato slova dokázala vyslovit.

Oba muži ji rychle odnesli do ložnice a položili na postel.

„Musíte jí dát dávidlo,“ řekl Lupin.

„Otevřete skříň,“ nařídil doktor. „Je tam lékárnička... Našel jste ji?“

Vytáhněte malou lahvičku. Ano tohle. A teplou vodu, pospěšte si! Je na táčku na čaj.“

Na zavolání přiběhla Jeannina pokojská. Lupin jí řekl, co se stalo. Spěšně se vrátil do jídelny, prohlédl si příborník a skříně a sešel do kuchyně pod záminkou, že mu lékař nařídil, aby zkontroloval, jak se připravuje jídlo pro M. Darciera. Aniž vzbudil jakékoli podezření, promluvil s kuchařem, sluhou a hlídačem Baptistem, který na zámku také stoloval. Když šel nahoru, našel doktora.

„No, jak ji je?“

„Spí.“

„Už ji nehrozí žádné nebezpečí?“

„Ne. Naštěstí vypila jen pár doušků. Ale tohle je podruhé, co jste ji dnes zachránil život. Uvidíme, co ukáže rozbor obsahu lahvičky.“

„Není potřeba žádná analýza, doktore. Pokus o otravu je nepopiratelný.“

„Ale kdo?“

„Nevím. Ten parchant, který to zařídil, zná zvyky obyvatel zámku. Chodí kamkoliv, chodí po parku, piluje psí řetěz, otravuje jídlo, zkrátka se pohybuje a jedná se stejnou svobodou jako ten, nebo přesněji ti, které chce poslat na onen svět.“

„Myslíte si, že hrozba číhá i na M. Darciera?“

„Nepochybně.“

„Takže, jeden ze služebníků? Ale to je neuvěřitelné. Co myslíte?“

„Nevím nic. Mohu říci jen jedno: situace je vážná, musíme se obávat nejhoršího. Smrt je blízko, doktore, tvrdošíjně krouží kolem zámku a brzy předběhne ty, které pronásleduje.“

„Co budeme dělat?“

„Budeme ve střehu. Předstírejme, že se bojíme o zdraví M. Darciera a lehneme si dnes v tomto obývacím pokoji. Ložnice otce a dcery jsou vedle sebe. Pokud se něco stane, uslyšíme to.“

Lupin a doktor měli k dispozici pouze jednu postel a dohodli se, že se budou ve spaní střídat.

Ve skutečnosti Lupin nespal ani tři hodiny. Uprostřed noci, aniž by svému společníkovi cokoli řekl, opustil místnost, pečlivě si prohlédl celý zámek a odešel hlavní bránou.

V devět přijel na motorce do Paříže. Dva přátelé, kterým cestou zavolal, už na něj čekali. Všichni tři strávili den hledáním, něčeho, co Lupina moc zajímalo.

V šest opustil Lupin Paříž a soudě podle jeho pozdějšího vyprávění pravděpodobně ještě nikdy neriskoval svůj život s takovou lehkomyšlností jako tohoto mlhavého prosincového večera, kdy jel šílenou rychlostí a světlomet jeho motocyklu sotva prorazil tmu.

U brány, která byla ještě otevřená, vyskočil ze sedla, plnou rychlostí se rozběhl k zámku, přeskočil několik schodů a vyletěl do druhého patra.

V malém sále nikdo nebyl. Bez váhání, bez zaklepání vstoupil do Jeannina pokoje.

„Ach, jste tady,“ řekl s úlevou, když viděl, že dívka a doktor sedí vedle sebe a povídají si.

„Co se stalo?“ zeptal se doktor vyděšeně, protože muž, který byl vždy klidný a pohodový, byl velmi rozrušený.

„No, zatím nic nového. A vy?“

„Právě jsme dorazili od pana Darciera. Jedl s chutí a celkově měl dobrý den. No, jak vidíte, Jeanne se už vrátila krásná barva ve tváři.“

„V tom případě můžeme odejít.“

„Odejít? Ne, to je nemožné!“ namítla dívka.

„Musí to být!“ zvolal Lupin a dupl nohou se skutečným vztekem.

Pravda, okamžitě se ovládl, omluvil se, a pak na tři čtyři minuty

utichl; doktor a dívka se ho neodvážili přemlouvat. Nakonec Lupin řekl dívce: „Zítř ráno, mademoiselle, odjedete na týden nebo dva. Vezmu vás k vaší přítelkyni do Versailles, k té s kterou si dopisujete. Laskavě vás žádám, abyste si vše připravila na dnešní cestu. A lékař musí neprodleně o tom informovat vašeho otce a vysvětlit mu, že váš odjezd je nezbytný kvůli vaší bezpečnosti. Sám se k vám pak přidá, jakmile mu to zdraví dovolí. Souhlasíte?“

„Ano,“ odpověděla dívka, zcela uchvácená jeho klidným a autoritativním tónem.

„V tom případě se připravte, ale neopouštějte svůj pokoj.“

„Ale co v noci?“ zeptala se dívka se strachem.

„Nebojte se. V případě sebemenšího nebezpečí budeme s doktorem po vašem boku. Dveře otevřete pouze tehdy, když třikrát tiše zaklepeme.“

Jeanne okamžitě zavolala pokojskou. Doktor šel za panem Darcierem a Lupin ho požádal, aby mu přinesl něco k jídlu do malého sálu.

„Všechno je vyřešeno,“ řekl lékař asi po dvaceti minutách. „Pan Darcier okamžitě souhlasil. Sám věří, že pro dceru bude lepší, když odsud odejde.“

Doktor a Lupin opustili zámek.

Kostel v Maupertuis udeřil desetkrát. Nad plání se vznášela temná mračna, jimiž jen občas na okamžik probleskl měsíc.

Doktor a Lupin ušli sto kroků. Už byli u vesnice, když najednou Lupin popadl svého společníka za ruku.

„Stůjte!“

„Co se stalo?“ vykřikl doktor.

„Faktem je, že pokud jsem počítal správně,“ odpověděl Lupin a

zdůrazňoval každé slovo, „jestli tomu dobře rozumím, bude dnes v noci zabita mademoiselle Darcierová.“

„Jak to může vědět?“ zamumlal doktor se strachem. „Proč jsme potom odešli?“

„Aby zločinec, který ve tmě sleduje každý náš krok, nezměnil svůj plán a nespáchal vraždu, kdy se rozhodl on, ale až jsem se rozhodl já.“

„Takže se vrátíme do zámku?“

„Samozřejmě, ale odděleně.“

„Tak pojďme hned.“

„Poslouchejte mě, doktore,“ řekl Lupin důležitě, „neztrácejme čas zbytečnými rozhovory. V první řadě se musíte zbavit dohledu. Jděte proto rovnou na své místo a odejděte po pár minutách, až budete mít jistotu, že vás nikdo nesleduje. Projděte podél hradního plotu na levé straně k bráně do zahrady. Tady je klíč. Až kostelní hodiny odbijí jedenáctou, opatrně je otevřete a jděte přímo na terasu v zadní části zámku. Páté okno se snadno otevírá. Stačí se přesunout na balkón. Až budete v pokoji mademoiselle Darcierové, zamkněte dveře a posaďte se tiše. Pamatujte, že bez ohledu na to, co se stane, musíte oba mlčet a nehýbat se. Všiml jsem si, že mademoiselle Darcierová nechává okno v šatně mírně otevřené, že?“

„Ano, naučil jsem ji to dělat.“

„Toto je okno, do kterého vlezte vrah.“

„A vy?“

„Vstoupím přes něho taky.“

„A víte, kdo je ten darebák?“

Lupin po chvíli zaváhání odpověděl: „Ne, nevím. Dnes to však zjistíme. A žádám vás, abyste zůstali v klidu. Žádný zvuk, žádný

pohyb, bez ohledu na to, co se stane.“

„Slibuji.“

„To nestačí, doktore. Žádám vás, abyste mi dal slovo.“

„Dávám vám své slovo.“

Doktor odešel. A Lupin vylezl na nejbližší kopec a začal sledovat okna druhého a třetího patra. Většina byla osvětlena.

Musel čekat docela dlouho. Okna jedno po druhém zhasla. Pak Lupin zabočil doprava, opačným směrem, než měl jít lékař, a cestou podél zdi se ocitl u skupiny stromů, u kterých minule schoval motorku.

Odbilo jedenáct. Lupin odhadoval, jak dlouho bude doktorovi trvat, než se dostane přes zahradu do zámku.

„Dobrá,“ zamumlal. „Nyní, Lupine, je čas, abys jednal. Nepřítel nebude váhat zahrát svůj poslední trumf a ty u toho sakra musíš být.“

Lupin použil stejnou metodu jako minule: vytáhl větev a vylezl na zeď, odkud mohl vylézt na strom.

Poslouchal. Zdálo se mu, jako by někomu pod nohou šustilo suché listí. Opravdu, asi třicet metrů od něj si všiml nějakého stínu.

„Sakra,“ pomyslel si Lupin. „Mám potíže. Ten zkurvysyn mě sledoval.“

Mezi mraky vykukoval měsíc. A Lupin jasně viděl, jak muž dole zvedl ruku. Lupin se rozhodl skočit na zem a otočil se. Pak, ale ucítil ránu do hrudi, uslyšel výstřel, vzteky zaklel a jako mrtvola, dotkl se větví, spadl ze stromu.

V tu chvíli doktor Guerou podle pokynů Arsèna Lupina vylezl do pátého okna a tápal se nahoru do druhého patra. Když dorazil do Jeannina pokoje, třikrát tiše zaklepal, pustila ho dovnitř a on

okamžitě zabouchl dveře.

„Jděte do postele,“ zašeptal dívce, která se ještě nepřevlékla na spaní. „Všechno by mělo vypadat, že spěcháte. Bože, není tu horko? Je okno šatny otevřené?“

„Ano.“

„Dobrá. Snad se do něho vejdou.“

„Vejdou se?“ zeptala se dívka vyděšeně.

„Ano, určitě.“

„Ale koho podezříváte?“

„Nevím. Myslím, že se někdo schovává na zámku nebo v parku.“

„Bojím se.“

„Nebojte se. Zdá se, že osoba, která vás brání, má vše pod kontrolou. Teď by měl sedět schovaný někde na dvoře.“

Doktor zhasl noční světlo, přešel k oknu a mírně zvedl závěs. Úzká římsa druhého patra mu umožňovala vidět jen vzdálenější část dvora, a tak se vrátil a posadil se blízko postele.

Minuty se mučivě vlekly a každá se dívce a doktorovi zdála nekonečně dlouhá. Ve vesnici odbíjely hodiny, ale oba, když poslouchali noční šustění, sotva si všimli jejich zvonění. Poslouchali a poslouchali a jejich nervy byly napjaté do krajnosti.

„Slyšíte?“ vydechl doktor.

„Ano,“ zašeptala Jeanne a posadila se na postel.

„Lehněte si,“ přikázal doktor po vteřině. „Vlezl dovnitř...“

Něco zaskřípalo na okapu za oknem.

Pak se ozvaly další podivné zvuky. Doktor a dívka měli pocit, že se okno otevřelo více: odtamtud proudil silnější průvan studeného vzduchu.

A najednou ucítili, že v místnosti někdo je.

Doktor, kterému se ještě trochu třásla ruka, stiskl revolver. Ale přesto se ani nepohnul, pamatoval si rozkaz, který mu byl dán, a bál se, ať ho neporuší.

V místnosti byla úplná tma. Doktor ani dívka neviděli, kde je jejich nepřítel. Ale cítili jeho přítomnost. Slyšeli každý jeho pohyb, slyšeli ho tiše šlapat po koberci – nepochybovali, že už je v místnosti.

Nepřítel se zastavil. Byli si tím jisti. Asi pět kroků od postele ztuhl, možná nerozhodně, možná se snažil přivyknout si oči na tmu.

Jeanne, kterou doktor držel za ruku, se mírně třásla; ruka byla ledová a zpocená.

Doktor v pravé ruce křečovitě svíral revolver a držel prst na spoušti. Navzdory svému slovu se rozhodl vystřelit, pokud se vrah přiblíží k samotné posteli.

A udělal další krok a zase se zastavil. Ó, jak šílené je toto ticho, tato beznaděj, tato temnota, v níž se lidé bez obalu pronásledují!

Ale kdo se skrývá v temnotě noci? Kdo je tento muž? Jaká zuřivá nenávist ho motivuje k útoku na mladou dívku a jaký hrozný cíl tím sleduje?

A přestože se dívka a doktor báli, mysleli na jediné: zjistit pravdu, vidět tvář nepřítele.

Udělal další krok a ztuhl. Představili si jeho černou siluetu vynořující se ve tmě, pomalu zvedl ruku.

Uběhla minuta, pak dvě.

Náhle se někde napravo od tohoto muže ozvalo suché praskání. Zablikalo světlo a namířilo na stojícího muže a ostře mu osvítilo obličej.

Jeanne srdceryvně vykřikla. V ruce... svého otce viděla nad sebou zdviženou dýku!

A téměř ve stejnou chvíli, kdy se rozsvítilo světlo, zazněl výstřel. Doktor stiskl spoušť.

„Neodvažujte se střílet, sakra!“ vykřikl Lupin.

Popadl doktora za ruku a vyhrkl: „Viděl jste ho? Slyšíte? Uteče pryč.“

„Nechte toho. To je to nejlepší, co může udělat.“

Lupin znovu stiskl tlačítko elektrické svítilny, vběhl do šatny, ujistil se, že vrah utekl, a v klidu se vrátil ke stolu a rozsvítil lampu.

Jeanne, bílá jako prostěradlo, ležela v bezvědomí na posteli. Doktor, schoulený v křesle, ze sebe vytlačil nějaké nesrozumitelné zvuky.

„Prosím vás, vzpamatujte se,“ ušklíbl se Lupin. „Utekl, nebojte se.“

„Její otec, její otec...,“ zasténal starý doktor.

„Doktore, mademoiselle Darcierová omdlela. Prosím, postarej se o ni.“

Když to Lupin řekl, vešel do šatny a vylezl na římsu. Byl k němu připevněný žebřík. Lupin po něm rychle sestoupil. Když ušel dvacet kroků podél zdi, nahmatal příčku provazového žebříku a vyšplhal se do pokoje M. Darciera. Byl prázdný.

„Výborně,“ zamumlal Lupin. „Drahý otec pochopil, že je to beznadějně a utekl. Šťastnou cestu! Určitě jsou dveře zabarikádované? Přesně tak. To znamená, že náš pacient, který ošidil dobromyslného lékaře, v plném zdraví vstal, přivázal provazový žebřík k balkónu a připravil se k dokončení svého podniku. Není to špatné, monsieur Darcier.“

Lupin odemkl dveře a vrátil se do Jeannina pokoje. Doktor, který vyšel ven, ho vzal do malého sálu.

„Spí, nerušte ji. Šok byl příliš silný a chvíli trvalo, než se vzpamatovala.“

Lupin si nalil z karafy do sklenice trochu vody a napil se. Pak se posadil a klidně řekl: „Zítra všechno pomine.“

„Co říkáte?“

„Říkám, že zítra všechno pomine.“

„Proč si to myslíte?“

„Zaprvé proto, že jak se mi zdá, mademoiselle Darcierová nechová ke svému otci příliš vášnivě city.“

„No dobře, ale jen si pomyslete: otec chtěl zabít svou dceru! Otec, který během několika měsíců provedl čtyři, ne, pět, šest pokusů atentátů na její život! Není to rána i pro člověka s méně citlivou duší, než má Jeanne? Jaká strašná to věc!“

„Ona zapomene.“

„Na to se nezapomíná.“

„Zapomene, doktore a to z jednoho prostého důvodu...“

„Smím vědět jakého?“

„Vůbec to není dcera pana Darciera.“

„Cože?“

„Opakuji, není dcerou toho darebáka.“

„O čem to mluvíte! Pan Darcier...“

„Pan Darcier je její nevlastní otec. Její otec, její skutečný otec, zemřel, když se narodila. Matka Jeanne se provdala za bratrance svého manžela, který měl stejné příjmení, a zemřela ve stejném roce. Jeanne zůstala v náručí pana Darciera. Nejprve ji odvezl do ciziny a pak koupil tento zámek, a protože ho tady nikdo neznal, vydával dívku za svou dceru. Sama Jeanne nezná tajemství svého narození.“

Omámený Doktor zamumlal: „Je to pravda?“

„Celý den jsem strávil na pařížských radnicích. Pátral jsem v matričních knihách, vyslyšel jsem dva notáře a viděl jsem všechny